

Kujdesi i Perëndisë

(Zanafilla 22:1–14)

Phil Sanders

Perëndia gjithmonë është kujdesur dhe do të kujdeset për njerëzit e Tij. Kujdesi i Tij është i dukshëm që me krijimin e botës (Zanafilla 1:27–30, 2:8–9). Perëndia përmbushi nevojën e njeriut për të patur një qëllim në jetë, duke i dhënë atij një kopësht për të punuar (Zanafilla 2:15) dhe Ai përmbushi nevojën e burrit për shoqëri duke krijuar gruan (Zanafilla 2:20–22).

PERËNDIA KUJDESET PËR NE SIPAS MËNYRËS SË TIJ

Testamenti i Ri thekson se Perëndia kujdeset për fëmijët e Tij. Ai e di se për çfarë kemi nevojë, madje, edhe përpara se t’ia paraqesim kërkesat tona me anë të lutjeve (Mateu 6:8). Jezusi tha:

Prandaj po ju them: mos u shqetësoni për jetën tuaj, për atë që do të hani ose do të pini, as për trupin tuaj, për atë që do të vishni. A nuk është vallë jeta më me vlerë se ushqimi dhe trupi më me vlerë se veshja? Vini re zogjtë e qiellit: ata nuk mbjellin, nuk korrin dhe nuk mbledhin në hambare; megjithatë Ati juaj qiellor i ushqen. A nuk vleni ju shumë më tepër se sa ata? Dhe cili nga ju, me gjithë kujdesin e tij, mund t’i shtojë shtatit të tij qoftë edhe një kubit të vetëm? Pse shqetësoheni për veshjen tuaj? Vini re si rriten zambakët e fushës: ata nuk lodhen dhe nuk tjerren; dhe unë, pra, po ju them se Solomoni vetë, me gjithë lavdinë e tij, nuk ishte veshur si ndonjë nga ata. Tani nëse Perëndia e vesh kështu barin e fushës, që sot është dhe nesër hidhet në furrë, vallë nuk do t’ju veshë shumë më tepër ju, njerëz besimpakë? (Mateu 6:25–30).

Perëndia nuk kujdeset vetëm për shëndetin tonë; Ai kujdeset madje edhe më shumë për shpirtin tanë. Ai i plotëson gjithë nevojat tona shpirtërore sipas pasurisë së hirit të Tij (Filipianëve 4:19). Efesianëve 1:3 thotë: «I bekuar qoftë Perëndia, Ati i Zotit tonë Jezu Krishtit, që na bekoji me çdo bekim frymëror në vendet qiellore në Krishtin.» Po të kemi nevojë, mund t’i drejtohem Perëndisë për të marrë qetësi prej Tij. Një shembull shumë i mirë për të gjithë besimtarët është mbreti David, i cili iu drejtua Perëndisë në këtë mënyrë:

Beko, shpirti im, Zotin dhe të gjitha ato që janë tek unë të bekojnë emrin e tij të shenjtë. Beko, shpirti im, Zotin dhe mos harro asnjë nga të mirat që ka bërë. Ai fal të gjitha paudhësitë e tua dhe shëron të gjitha sëmundjet e tua, shpengon jetën tënde nga shkatërrimi dhe të kurorëzon me mirësi dhe dhembshuri; ai ngop me të mira gojën tënde dhe të bën të ri si shqiponja (Psalmeve 103:1–5).

PERËNDIA KUJDESET PËR NE SIPAS PLANIT TË TIJ

Njeriu nga natyra e tij është një qenie që dëshiron shumë gjëra në një kohë sa më të shkurtër! Shpesh i ngjasojmë Solomonit, i cili donte kënaqësi të menjëhershme: «Tërë ato që sytë e mi dëshironin, nuk ua mohova atyre; nuk i refuzova zemrës sime asnjë qejf, sepse zemra ime kënaqej me çdo punë timen; dhe ky ka qenë shpërblimi për çdo punë të bërë nga unë» (Predikuesit 2:10). Shpesh njerëzit dekurohen, kur Perëndia nuk u përgjigjet brenda një kohe të shkurtër lutjeve apo kërkesave të tyre. Gjithmonë duhet të mbajmë mend që Perëndia na i plotëson *nevojat* (jo dëshirat), bile në sasinë e duhur. Ati ynë e di për çfarë kemi nevojë! Ai është më i ditur se ne dhe shikon gjithçka që ne nuk mund ta shikojmë. Ai gjithmonë bën atë që është më e mira për ne. Duhet të mësojmë që ta vemë besimin tonë tek Ai. Nuk është e domosdoshme që të jemi dëshmitarë të ndonjë mrekullie të Perëndisë për të besuar se Ai i plotëson nevojat tona.

PERËNDIA U KUJDES PËR NJERËZIT E TIJ NË TË KALUARËN

Si Testamenti i Ri ashtu dhe i Vjetri janë të mbushur me shembuj të kujdesit të Perëndisë. Le të shikojmë disa nga këta shembuj.

Perëndia e vuri në provë Abrahamin, por Ai, gjithashtu, plotësoi nevojat e tij (Zanafilla 22:1–14). Perëndia i tha Abrahamit: «Merr tani birin tënd, birin tënd të vetëm, atë që ti do, Isakun, shko në vendin e Moriahve dhe sakrifikoje në një nga malet që do të të tregoj» (Zanafilla 22:2). Abrahami bëri çfarë dëgjoi, por, kur qe gati të vriste djalin e tij, një engjell e ndaloi: «Mos e zgjat dorën kundër djalit dhe mos i bëj asnjë të keqe. Tani e di mirë që ti i trembesh Perëndisë, se nuk më ke refuzuar birin tënd, të vetmin bir që ke» (Zanafilla 22:12). Perëndia i dha Abrahamit një dash për ta sakrifikuar në vend të Isakut. Sot, kur Perëndia na jep detyra të vështira, Ai na jep edhe fuqinë për t'i realizuar ato.

Kur Hebrenjtë u kërcënuan me zhdukje, Perëndia përdori mbretëreshën Ester për t'i çliruar ata. Mardokeu i tha asaj: «Sepse po të jetë se ti hesht në këtë moment, ndihma dhe çlirimi do të vijë për Judejtë nga një anë tjetër; por ti dhe shtëpia e atit tënd do të shuheni. Përveç kësaj, kush e di nëse

është pikërisht për një kohë të tillë që ti ke arritur në pozitë mbretërore?» (Ester 4:14). Veprimi kurajoz i Esterit i shpëtoi njerëzit e saj. Ne mund të mos jemi të ndërgjegjshëm për planet e Perëndisë në jetën tonë. Ne duhet të jemi gjithnjë gati që t'i shërbejmë Atij.

Pali pa kujdesin e Perëndisë në jetën e Onesimit. Onesimi, një skllav, u bë kristian gjatë kohës që ishte arratisur nga pronari i tij. Pali e dërgoi Onesimin në shtëpi dhe shkroi: «Sepse ndoshta për këtë arsye qe ndarë prej teje për pak kohë, që ta kesh atë përgjithmonë, por jo më si skllav, por shumë më tepër se skllav, vëlla të dashur, sidomos për mua, por aq më tepër për ty si sipas mishit, ashtu dhe në Zotin» (Filemonit 15–16). Onesimi u largua si skllav i padobishëm, por u kthye si një vëlla i çmuar. Perëndia shpesh rezervon për ne të mira më të mëdha se sa mund të mendojmë apo imagjinojmë.

KONKLUZIONI

Le të jemi të kujdesshëm që të mos i konsiderojmë kujdesin dhe bekimet e Perëndisë si «fat» apo «rastësi fatlume». Le të jemi mirënjohës për dashurinë dhe kujdesin e Perëndisë. Perëndia, i cili dha Birin e Tij për ne, dëshiron të kujdeset për gjithçka që kemi nevojë. Te Romakëve 8:32 thuhet: «Sepse ai që nuk e kurseu Birin e vet, por e dha për të gjithë ne, qysh nuk do të na dhurojë të gjitha gjërat bashkë me të?» Ai e ka mundësinë dhe dëshirën që të na japë më shumë se sa ne kërkojmë apo mendojmë (Efesianëve 3:20–21). Perëndia ka thënë: «Nuk do të të lë, nuk do të të braktis» (Hebrenjve 13:5).

A jeni fëmijë të Perëndisë? Në qoftë se jeni, premtimi i Tij është për ju. Jezusi tha:

Lypni dhe do t'ju jepet; kërkonte dhe do të gjeni; trokitni dhe do t'ju çelet. Sepse kush lyp merr, kush kërkon gjen dhe do t'i çelet atij që troket. A ka midis jush ndonjë njeri që, po t'i kërkojë i biri bukë, t'i japë një gur? Ose po t'i kërkojë një peshk, t'i japë një gjarpër? Në qoftë se ju, që jeni të këqij, dini t'u jepni dhurata të mira bijve tuaj, aq më tepër Ati juaj, që është në qiej, do t'u japë gjëra të mira atyre që ia kërkojnë! (Mateu 7:7–11).

Në qoftë se nuk bëni pjesë në familjen e Perëndisë, pse nuk i bëni bekimet e Tij pjesë të jetës tuaj? Ai dëshiron t'ju bekojë, sepse ju do (Gjoni 3:16). Afrojuni Atij me besim dhe bindje, duke pranuar emrin (autoritetin) e Tij (Romakëve 10:10) dhe nënshtrojeni Atij me anë të pagëzimit (Mar-

ku 16:16). Do të bëheni njerëz të rinj, kristianë për Të dhe për t'u rritur në hirin e Tij (2 Pjetër
(2 Korintasve 5:17), gati për të jetuar çdo ditë 3:18).

Marrë nga studimi: "*Cili është kuptimi i jetës*"
© 2002, 2003 E VERTETA PËR SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara